

мамихъ се ношесь, сбъркахъ,
прощавай! Познавахъ азъ и тат-
ка ти, и дѣда ти, и на дѣда ти
дѣдо му — добри хора бѣха, —
Богъ да ги прости! — Кога се
случеше да ме хванатъ въ клоп-
ка, ще се позасмѣятъ и ще ка-
жатъ: „На ти, кумичке, кокош-
чица, хапни, па бѣгай и други
пжтъ да не правишъ така!...
Далъ Богъ и ти си като тѣхъ.
Прости ми този пжтъ!“

Позасмѣлъ се пакъ човѣкътъ
и отвърналъ:

— Знамъ, знамъ: добри хо-
ра бѣха, кумичке, но и майка

ми, и баща ми, помня, имаха
червени кожухчета все отъ ли-
сичи кожи. Дай и за моята жена
кожухче — тогава ще те пусна.

— Ехъ, щомъ си намислилъ да
ми вземешъ кожата, вземи я,
но ме освободи отъ капана, да
се помоля да ми прости Гос-
подъ душицата! Че много грѣ-
хове съмъ сторила!

Извадилъ я човѣкътъ отъ
капана, но доде се сѣти, ку-
ма Лиса се издрѣпнала изъ
ржцетѣ му и димъ да я нѣма!
Избѣгала въ гората.

Георги Райчевъ

СНѢЖНА ЦАРИЦА

Азъ съмъ нѣжна, бѣлолика —
съ бѣла лилия — прилика.

Имамъ ризи копринени —
дважъ бѣлени, трижъ синени.

Нося гривни алмазени —
и премѣни атлазени.

Съ триста сита брашно сѣя —
денемъ, ношемъ свиря, пѣя.

Имамъ двори, равни, чисти —
и градини отъ манисти.

Въ двори — стѣклени палати —
и кола — съ коне крилати.

Тронъ си имамъ — ледъ кристали,
а слугини — снѣжни хали...

Азъ съмъ нѣжна хубавица —
азъ съмъ снѣжната царица.

Драго Попевъ

ЖЕЛАНИЕ

Искамъ свирка съ чуденъ гласъ:
щомъ веднажъ на нея свирна,
царь да стана и тогазъ
всички да заставатъ мирно!

Щомъ засвирия втори пжтъ:
шоколади, карамели,

искамъ да оставатъ цѣли,
колкото да ги ядатъ!

Щомъ засвирия трети пжтъ:
бебчето да спре да плаче
и домашнитѣ задачи
тѣй сами да се решатъ!

Лжчезаръ Станчевъ